

faa Raad til at holde mere Hjælp i Huset og blive fri for det trættende Arbejde med Pensionatet, Søster Ellen kunde faa sit Hjertens Ønske opfyldt og komme paa Seminariet, og Drengene behøvede ikke at gaa i Skole med luvslidte Klæder og hullede Sko, saadan som det nok kunde ske for Tiden.

Livet havde for længe siden lært Mor blot at regne med Virkeligheden og hun advarede derfor Grete mod at bygge Luftkasteller: »De giver virkelig ikke en ung Pige en Plads med saa stor en Gage, det kan du da nok begribe. »Hvorfor skulde de ikke det, naar jeg egner mig til at passe den — og det gør jeg, for det har Chefen sagt mere end een Gang — Søde Mor, du maa ikke nedslaa mit Mod eller min Tro paa Menneskers Retfærdighed«. —

Og hvilken Moder kan vel nænne det, — og derfor tav Fru Haakonsen med sine Advarsler. Men Tiden vilde nok vise, at hun spaaede rigtigt, for hun kendte baade Ret- og Vrangsidens af Verden — især Vrangsidens, plejede hun at sige. — At det Tidspunkt var inde, da Grete ogsaa skulde gøre Bekendtskab med Vrangsidens, mærkede Fru Haakonsen nogle Uger senere, da Datteren en Dag kom hjem fra Kontoret. Blot hendes Maade at aabne Døren paa, at hænge Hat og Overstykke i Entreen og gaa ind i Søsterens og hendes Værelse uden først at stikke Hovedet ind og nikke til Moderen, sagde denne sidste det hele. Hun vidste, at hendes Anelser var gaaet i Opfyldelse, og efter nogle Minutters Forløb — som hun forstod, at Pigebarnet maatte have til det første Udbrud af sin Sorg — gik hun ind i Døtrenes Værelse — et lille fordringsløst Lukaf — og fandt Grete liggende sammenkrøben i Sofaen med Ansigtet skjult i Pudsen for at kvæle sin Hulken.

»Søde Barn!« Ingen fremmed vilde tro, at den myndige Fru Haakonsens Stemme kunde lyde saa blødt, eller at hendes haarde Arbejdshaand kunde klappe saa blidt. »Aa Mor, Mor, det hele er forbi, — jeg fik ikke Pladsen, og nu kan jeg hverken hjælpe Ellen eller Drengene eller dig, Mor, som skulde have faaet Lov at hvile dig. Sommetider, naar jeg har set, hvor træt du saa ud, — naar du troede, ingen mærkede det, saa har jeg tænkt, det skal snart blive bedre — bare jeg bliver forfremmet — og saa — saa kan de behandle mig saa uretfærdigt, bare fordi —«

»Nej, selvfølgelig fik du ikke Pladsen — saadan et lille ungt Pigebarn som du.

Vi skal saamænd nok klare os fremdeles, naar jeg bare maa bevare mit Helbred«. »Ja, men jeg har været der i 7 Aar, og han, som fik Pladsen, ham har jeg oplært; han kom dertil efter mig, og jeg ved, at det bliver mig, som maa hjælpe ham med Arbejdet; han faar Lønningen og jeg Besværet — er det da retfærdigt? Og saa sagde Chefen endda«. »Hvad sagde han, min Pige? — græd dog ikke saa utrøsteligt, det klarer sig nok; lad mig høre, hvad han sagde?«

»Han sagde, at han i Bestyrelsen havde foreslaaet at give mig Pladsen, og han havde fremhævet, hvor godt jeg havde passet mit Arbejde i alle disse Aar og nu sidst Vikariatet! men det hjalp ikke; Bestyrelsen erklærede, at jeg ikke kunde faa Pladsen, fordi den var en Slags Chefspost, og den Slags Pladser gir man ikke til, til —«. »Til? hvad mener du?« Mor vidste godt Svaret; det havde hun lært under et langt møjsommeligt Liv som Familieforsørger; men hun vilde høre det af Datterens egen Mund. Naar Operationen dog maatte ske, saa — »Aa Mor jeg skammer mig over at sige det — til — til Kvinder havde Bestyrelsen sagt. At faa Ordet Kvinde, som jeg synes er saa smukt, og som du har lært mig at agte saa højt, at faa det slynget lige i Ansigtet som et Smædeord som noget uværdigt — du ved ikke — jo, du ved det maaske nok — hvordan man føler det. Er vi da ringere end Mændene, hvor duelige og arbejdsomme vi end er, hvor samvittighedsfuldt vi end passer vort Arbejde.« »Nej, mit Barn, vi er saa vist ikke ringere end Mændene, og de bedste iblandt dem — som nu din Chef — anser os nok for deres Lige; men saa vidt har Gennemsnitsmanden endnu ikke naaet — det har du nu erfaret, saaledes som jeg hele mit Liv har maattet det. Men jeg har ogsaa set en Vending til det bedre. Tro du mig, vor Stilling bliver anderledes den Dag, da vi staar som Mændenes Lige i Staf og Kommune, den Dag, da en Kvindes Mening og Indsats i Samfundsarbejdet værdsættes lige saa højt som en Mands«. »Ja Mor, jeg begynder at forstaa, at ogsaa vi unge bør tage Del i det sociale Befrielsesarbejde, vi gør Uret i at forholde os passive. Her har du min Haand Mor, som Stridskammerat og Vaabenbror i Kampen mod Uretfærdighed og Fordomme. Blir jeg engang Rigsdagsmand, som du spaaede mig, saa lover jeg højt og helligt ikke at glemme at skrive paa mit Program: »Lige Løn for lige Arbejde«. »Det var Ret, min